

ciem wieku emerytalnego, nastąpiło ze względu na stan zdrowia, w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia albo też na skutek objęcia stanowiska obsadzanego w drodze konkursu w zakładzie społecznym służby zdrowia.

§ 2. 1. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty inwalidzkiej pracownikowi, który wykonywał tę pracę ostatnio przed powstaniem inwalidztwa, wynosi co najmniej 5 lat w ciągu ostatnich 10 lat przed powstaniem inwalidztwa.

2. Okres pracy naukowej, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagany, jeżeli pracownik ubiega się o dodatek do renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, pozostających w związku z tą pracą.

3. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty inwalidzkiej pracownikowi, który w chwili powstania inwalidztwa wykonywał pracę inną niż naukowa, wynosi co najmniej 10 lat, przy czym prawo do dodatku powstaje jeżeli:

- 1) przejście z pracy naukowej do innej pracy, wykonywanej ostatnio przed powstaniem inwalidztwa, nastąpiło ze względu na stan zdrowia, w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia oraz
- 2) przerwa między ustaniem pracy naukowej a powstaniem inwalidztwa nie była dłuższa niż 5 lat.

§ 3. Do okresu pracy naukowej, poza pracą na stanowiskach, o których mowa w art. 46 ust. 2 ustawy, zalicza się również:

- 1) okresy pracy na stanowisku zastępcy profesora, jeżeli z pracy tej pracownik przeszedł do pracy naukowej oraz
- 2) okresy, o których mowa w art. 10 ustawy, jeżeli bezpośrednio przed tymi okresami pracownik wykonywał pracę naukową.

§ 4. 1. Osobom powołanym na stanowisko profesora, docenta etatowego, samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, starszego kustosa dyplomowanego lub kustosa dyplomowanego przed dniem 9 kwietnia 1965 r. do okresu pracy naukowej wymaganego do przyznania dodatku mogą być zaliczone — poza okresami wymienionymi w § 3 — również okresy pracy naukowo-badawczej lub zawodowej, wykonywanej przed powołaniem na to stanowisko w dziedzinie objętej działaniem szkoły wyższej, wyższej szkoły zawodowej, placówki naukowej lub naukowo-badawczej albo w dziedzinie pokrewnej.

2. Zaliczenia okresów pracy, o której mowa w ust. 1, dokonuje dla pracowników:

- 1) szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych — minister sprawujący nadzór nad tymi szkołami, po wysłuchaniu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego),
- 2) Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych, instytutów naukowo-badawczych oraz innych placówek uprawnionych do zatrudniania pracowników naukowo-

badawczych — Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk lub właściwy minister, po wysłuchaniu opinii Głównej Komisji Kwalifikacyjnej,

- 3) wyższych szkół wojskowych i wojskowych instytutów naukowo-badawczych oraz innych placówek wojskowych uprawnionych do zatrudniania pracowników naukowo-badawczych — Minister Obrony Narodowej, po wysłuchaniu opinii Rady Wyższego Szkolnictwa Wojskowego.

3. Przepis ust. 1 stosuje się również do osób powołanych przed dniem 31 grudnia 1966 r. na stanowiska wymienione w tym przepisie w Bibliotece Narodowej i w Bibliotece Śląskiej. Zaliczenia okresów pracy, o której mowa w ust. 1, dokonuje Minister Kultury i Sztuki po wysłuchaniu opinii Rady Naukowej Biblioteki Narodowej.

§ 5. Przy ustalaniu okresu pracy naukowej wymaganej do przyznania dodatku do emerytury lub renty inwalidzkiej nie uwzględnia się okresów tej pracy wykonywanej w wymiarze czasu pracy niższym niż połowa obowiązkowego wymiaru zajęć, niezależnie od tego, czy praca ta wykonywana była przed czy po wejściu w życie rozporządzenia.

§ 6. 1. Wysokość dodatku oblicza się od emerytury lub renty, która przysługiwałaby wyłącznie od zarobków uzyskiwanych z pracy naukowej, przy czym przy ustalaniu tych zarobków stosuje się odpowiednio przepis art. 17 ustawy.

2. Wysokość dodatku oblicza się od emerytury lub renty (ust. 1) bez jakichkolwiek innych dodatków.

§ 7. W razie ponownego ustalenia wysokości renty inwalidzkiej na podstawie art. 70 ustawy wysokość dodatku ulega ponownemu ustaleniu, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy naukowej; natomiast wysokość dodatku nie ulega zmianie, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy innej niż praca naukowa.

§ 8. Prawa do dodatku do emerytury lub renty nie nabywa, a nabyte traci osoba prawomocnie ukarana w trybie dyscyplinarnym karą wydalenia ze służby.

§ 9. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do emerytur i rent określonych w przepisach:

- 1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),
- 2) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10),
- 3) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11).

§ 10. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1965 r. w sprawie dodatków do rent z tytułu pracy naukowej (Dz. U. Nr 26, poz. 175).

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Wiceprezes Rady Ministrów

233

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 sierpnia 1968 r.

w sprawie ustalenia wysokości niektórych rent inwalidzkich przysługujących żołnierzom niezawodowym osiągniętym zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł.

Na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy rent inwalidzkich II i III grupy inwalidów przyznanych na podstawie art. 11 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11).

§ 2. W zakresie zmniejszania rent inwalidzkich ze względu na osiągnięcie przez rencistę zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł, o którym mowa w art. 11 ust. 7 ustawy wymienionej w § 1, oraz w zakresie trybu wypłaty tych rent stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 1968 r. w sprawie szczegółowych zasad zmniejszania rent inwalidzkich przysługujących z tytułu wypadków przy pracy w razie osiągnięcia przez

rencistę zarobków z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł (Dz. U. Nr 22, poz. 146).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Wiceprezes Rady Ministrów

234

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 sierpnia 1968 r.

w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą uważa się za pracowników w rozumieniu ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

Na podstawie art. 5 ust. 2 pkt 2, art. 92 i art. 125 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za pracowników w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), zwanej dalej „ustawą”, uważa się osoby wykonujące pracę nakładczą w rozumieniu przepisów określających istotne cechy tej pracy, jeżeli:

- (1) pracę nakładczą wykonują na podstawie pisemnej umowy zawartej z jednostką gospodarki uspołecznionej, z wyjątkiem wypadków określonych w § 3,
- (2) osiągają z tytułu tej pracy zarobki wynoszące za 3 kolejne miesiące kalendarzowe w sumie co najmniej 1.800 zł, a jeżeli osoba wykonująca pracę nakładczą jest inwalidą (art. 12 ustawy) — 1.500 zł, jeżeli jest zaliczona do III grupy inwalidów, i 900 zł, jeżeli jest zaliczona do II lub I grupy inwalidów,
- (3) zarobek ich w 3 kolejnych miesiącach nie przekracza 9.000 zł.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony mimo nieosiągnięcia przez osobę wykonującą pracę nakładczą zarobku określonego w tym przepisie, jeżeli jednostka gospodarki uspołecznionej, dla której wykonywana jest praca nakładczą, stwierdzi, że spowodowane to było przestojem w produkcji, który nie trwał dłużej niż 45 dni w danym miesiącu kalendarzowym, lub jeżeli osoba wykonująca pracę nakładczą była niezdolna do pracy z powodu choroby. Za przestój uważa się przerwę w produkcji, która objęła wszystkie osoby lub grupę osób wykonujących pracę nakładczą dla danej jednostki gospodarki uspołecznionej. W razie przestoju lub choroby osoby wykonującej pracę nakładczą kwoty zarobków określone w ust. 1 pkt 2 ulegają zmniejszeniu proporcjonalnie do skróconego okresu pracy w danym kwartale.

3. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może zamiast zarobków określonych w ust. 1 pkt 2 przyjmować dla niektórych rodzajów produkcji niższe kwoty zarobków albo odpowiednie normy pracy.

§ 2. 1. Osoby wykonujące pracę nakładczą nie uważa się za pracowników w rozumieniu ustawy, jeżeli prowadzi ona

przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe. Osoby wykonującej pracę nakładczą nie uważa się także za pracownika w rozumieniu ustawy, jeżeli członek jej rodziny, z którym pozostaje ona we wspólnym gospodarstwie domowym, prowadzi przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe z wyjątkiem rzemiosła.

2. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą, jeżeli osoba ta albo członek jej rodziny, z którym prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, osiąga przychody z gospodarstwa rolnego, chyba że jest zaliczona do I lub II grupy inwalidów, a przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 10.000 zł rocznie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji nakładczej, uznawać za pracowników osoby nie będące inwalidami I lub II grupy, wykonujące pracę nakładczą dla danej jednostki gospodarki uspołecznionej, mimo osiągnięcia przychodów z gospodarstwa rolnego lub prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego z takimi osobami, pod warunkiem jednak, że przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 10.000 zł rocznie.

3. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą, będącej członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej.

4. Za członków rodziny w rozumieniu ust. 1 i 2 uważa się osoby wymienione w art. 6 ust. 2 ustawy.

§ 3. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą na rzecz spółdzielczych zrzeszeń osób wykonujących pracę nakładczą i wytwórców domowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji nakładczej, uznawać za pracowników osoby wykonujące pracę nakładczą dla niektórych zrzeszeń.

§ 4. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą osób wykonujących pracę nakładczą, które są już pracownikami w rozumieniu ustawy z tytułu innej pracy niż nakładczą.

§ 5. 1. Osoba wykonująca pracę nakładczą uważana jest za pracownika uprawnionego do świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz do zasiłków rodzinnych, jeżeli w okresie 3 miesięcy poprzedzających